

JAUME COLLBONI

«El conflicte de Catalunya amb l'Estat es farà crònic»

Jaume Collboni lidera l'únic grup municipal, el socialista, que ha entrat al govern d'Ada Colau. N'està satisfet del tot. Reivindica que l'experiència del PSC ha estat l'ingredient indispensable perquè la sala dels comuns pugui gestionar l'Ajuntament de Barcelona amb l'eficàcia necessària.

*Entrevista de Vicent Sanchis
Fotografies de Jordi Play*

El PSC es va beneficiar d'un bon acord de govern. Tenen un ampli espectre de responsabilitats. Sembla que quan van subscriure el pacte municipal amb Ada Colau els va tocar la rifa...

—Vam arribar a una conclusió compartida amb l'alcaldeessa i amb Barcelona en Comú. Les àrees on nosaltres hem acabat incidint eren aquelles on podíem afegir més valor i reforçar la solidesa del govern. No ha estat tant un repartiment d'espais en el sentit estricte com de possibilitats que permet l'experiència. I té molt a veure amb el relat que nosaltres hem mantingut des de la campanya electoral fins ara: havíem de fer un salt a la ciutat, que es pot fer perquè tenim les competències i els recursos econòmics per fer-lo. De l'emergència social al nou pacte social. I això passa en gran mesura per tot el que fa referència a la reactivació econòmica, a la creació de llocs de treball, i per tant, a la recerca d'inversions. Per això en l'àmbit econòmic és on hi ha el gruix del nostre acord.

—Barcelona en Comú integrava gent d'Iniciativa, però la seua esmena als ajuntaments d'esquerres anteriors era a la totalitat. Concretament, a vostès els acusaven d'haver conduït la ciutat a un model nefast i corrupte. Resulta curiós –o contradictori– que hagen acabat amb la mateixa Iniciativa i amb vostès dins el govern...

—Això té molt a veure amb l'evolució que hem fet tots. Com tot en la vida. Hi ha un procés de maduresa dels dirigents de Barcelona en Comú un cop entren a l'ajuntament. No dic al govern, dic a l'ajuntament. Molts d'ells venien de l'activisme social. Ni tan sols coneixien la dinàmica institucional. Un cop a dins, coneixen a fons allò que nosaltres hem fet durant 30 anys d'hegemonia a la ciutat. I poden comparar des de dins la diferència que hi ha entre els quatre anys de majoria de Convergència amb la feina que s'havia fet durant l'etapa socialista. Crec que la seva percepció, no sobre el PSC com a partit, entre cometes, "del

sistema", sinó sobre el PSC de Barcelona, allò que els alcaldes socialistes han fet a la ciutat, canvia.

—Ada Colau ha madurat?

—Tots madurem. Jo també he madurat. Jo no havia estat tampoc al govern, ni jo ni part del meu equip. Forma part de la condició humana tenir capacitat d'aprenentatge, capacitat de rectificar si el contrast amb la realitat, arran de l'experiència de govern, t'indica que ho has de fer. Ada Colau té l'honestat intel·lectual per canviar plantejaments com puc fer-ho jo.

—La Barcelona de Pasqual Maragall era la Barcelona dels hotels. La Barcelona d'Ada Colau aprova una moratòria perquè no se'n facen.

—Jo no ho veig així. Crec que no s'hauria d'haver fet la moratòria en els termes en què s'ha fet, però sí que compartim la filosofia que el creixement s'ha de planificar. Pasqual Maragall, quan va desenvolupar el Pla d'Hotels del 92, ho va fer de mà del sector privat, dient-los que havíem de créixer perquè teníem un esdeveniment mundial: "Vindrà molta gent i no tindrem allotjaments". Per tant, sector públic i privat fem un creixement pensat i planificat, com tot el que s'ha fet a la ciutat en l'etapa democràtica, de forma organitzada. I jo crec, i hi coincideixo en el fons amb Barcelona en Comú, que en els darrers anys no va ser així. Va haver-hi –i es va notar en altres àmbits de la gestió de la ciutat, com per exemple, en el tema de terrasses de bar– una certa barra lliure.

—Però precisament va ser Xavier Trias qui va aprovar la normativa reguladora de terrasses...

—Exacte. I no la va aplicar.

—Ara que l'ha aplicada l'ajuntament actual tot són protestes.

—La no aplicació ha provocat la proliferació de terrasses i quan es comença a aplicar aquesta normativa, decisió que pren aquest govern i no l'anterior, a més, provoca conflictes perquè no està ben feta. Un nyap. Que ara estem intentant refer a través d'un nou acord amb el

gremi de restauració i amb els grups de l'oposició. Doncs, amb el pla d'hotels, *mutatis mutandis*, va passar una mica el mateix. Es van fer plans d'usos específics per a algunes zones de la ciutat, però no hi havia un model pensat per al conjunt, que, a més, està imbricat amb un canvi de model turístic. El problema de fons és que el senyor Hereu se'n va de l'ajuntament amb un procés de reflexió de canvi de model turístic a la ciutat perquè ja se'n veien els símptomes. Símptomes de creixement descontrolat, certs barris que patien una pressió indeguda o d'un tipus de turisme que no ens interessa. I aquesta planificació es va desar al calaix quan va arribar el senyor Trias. El que eren símptomes l'any 2010 s'han convertit en problemes l'any 2016.

—Qui el senta a vostè es pensarà que els socialistes tot ho van fer perfecte durant trenta anys i que Trias va destruir la ciutat només en quatre...

—No. Jo també puc fer autocrítica sense problema. De fet, l'agreuament de les conseqüències d'un tipus de turisme que no ens interessa té molt a veure amb l'èxit de la projecció internacional de la ciutat. Es pot reconduir i ho reconduïrem. Nosaltres som uns defensors de la indústria del turisme com a part molt important de l'economia de la ciutat, més del que es reconeix formalment, crec, però no volem una ciutat turística. Per tant, has d'ordenar i repensar el model turístic, i has d'impulsar nous sectors econòmics. Aquí és on entrem i reivindicuem els nostres trumfos: la inversió Cisco, la inversió Volkswagen, tornar a desenvolupar el 22@...

—El 22@ ha estat un fracàs parcial?

—No! És de les coses que encara podem explicar al món.

—De fora sembla tot una mica positiu, que hi ha més intervenció pública que inversió privada...

—Doncs, jo crec que els més de 65.000 llocs de treball que s'han creat al 22@ en aquests darrers anys no són públics, són privats. L'emergència de la indústria del videojoc, per exemple, no s'entén sense →

→ el 22@. I no és per la decisió de l'ajuntament, sinó pel mercat, la conjuntura, els emprenedors... Però ho fan en un entorn propiciat pel sector públic.

—Potser per això Colau els ha cedit la responsabilitat del Mobile... Va entrar-hi amb un peu fatal.

—Si nosaltres som responsables de dinamitzar els sectors econòmics de la ciutat i fer-ne un seguiment, és evident que el sector de la tecnologia mòbil és una de les claus d'èxit del futur econòmic de la ciutat.

—Però això Ada Colau no ho enten-

nia al principi. Els va espantar ben espantats.

—Si agafem l'hemeroteca és així, però també hi havia una visió crítica, que jo respecto, sobre...

—Sobre el capitalisme, potser?

—No, sobre el capitalisme espero que no. Sobre l'economia de mercat, espero que no. Però és evident que també hi ha una part en tot això que es pot veure des d'un punt de vista crític i que està bé que ho facis.

—Veig que mantenen una molt bona sintonia.

—Sí.

—I què passa quan vostès voten en contra de Barcelona en Comú? Per exemple, l'altre dia al ple vostès van votar contra Barcelona en Comú per recuperar una placa de Josep Antoni Samaranch que el govern municipal havia retirat del recinte...

—No hi vam votar en contra. Vam votar diferent.

—Com vulga. Es van enfadar o no? Tenen el geni curt.

—En els temps en què vivim votar diferent s'ha de desdramatitzar. En un context multipartidista català i espanyol, en tot allò que quedi fora del pacte de ciutat cada grup s'ha d'expressar d'acord amb el seu programa polític i de les seves conviccions. Hem votat diferent en diferents episodis. No és còmode. Ens agradaria votar a tots junts. Però som realitats polítiques diferents.

—L'altre dia també vostès van perdre quan es va votar al ple el Pla d'Actuació Municipal. Va ser una derrota bàsicament simbòlica. Però quan arriben els pressupostos podria ser molt més dramàtica. Com és que han estat incapaços d'ampliar el pacte municipal a Esquerra i la CUP?

—No tardarem a veure acords en el plenari més enllà de les fronteres estrictes del govern. Ja veurem què passa amb les ordenances fiscals, però crec que s'hi veurà que continua havent-hi espais per a l'acord, preferentment amb els grups d'esquerra, però no només amb els grups d'esquerra.

—Colau ho sap? Quan parla de "la dreta" s'encén...

—Crec que hi ha temes que són de ciutat i que es poden aprovar perfectament amb Convergència o amb Ciutadans. I crec que ho farem. Perquè necessitem majories qualificades en alguns casos i ni tan sols sumant amb Esquerra Republicana en tenim prou. Anirem cas a cas. Crec que en qüestions bàsiques, com el Pla d'Actuació Municipal o els pressupostos, preferentment hem de buscar el vot d'esquerres, perquè ens permet més coherència del disseny bàsic de les línies de govern, però després hi ha aspectes de ciutat, com el pla d'hotels o l'ordenança sobre terrasses, que han d'anar més enllà de la lògica d'esquerres.

—Vostè se sent més d'esquerres que Xavier Trias? Ell es proclama, com vostè, socialdemòcrata.

«Trias va invertir a la Diagonal i al carrer de Balmes, les parts que en una època de crisi severa menys ho necessitaven»

—Sí. No és difícil, eh? La socialdemocràcia no es proclama, es demostra per la via dels pressupostos. En el seu mandat va quedar molt clar per on anaven les inversions de la ciutat. Si nosaltres ara prioritzem l'eix Besòs o els barris del Nord o el cobriment de les Rondes, o que el metro arribi a la Marina, tot el perímetre de la ciutat, ell va dedicar les inversions a refer la Diagonal, el carrer de Balmes, les parts de la ciutat que en una època de crisi severa menys ho necessitaven.

—S'ha de lligar l'aprovació dels pressupostos de l'ajuntament als de la Generalitat, com els demana Esquerra Republicana?

—Crec que el senyor Alfred Bosch busca una excusa per no votar uns pressupostos que sap que són bons i progressistes. Busca arguments fora de la lògica municipal. I crec que és un doble error. Primerament, perquè són uns pressupostos bons i hi ha gent que els necessita, i nosaltres estem disposats a pactar-los amb Esquerra Republicana, i segon perquè torna a fer de Convergència, el senyor Bosch. La vella Convergència que supeditava la lògica municipal a la lògica nacional.

—Parlem del PSC. Ara vostès trenquen la disciplina de vot del PSOE al Congrés dels Diputats. Què pot passar?

—Nosaltres som coherents amb el nostre compromís amb els electors i amb una campanya electoral que proposava fer fora Rajoy.

—Això també ho va dir el PSOE i ara se n'ha desdit.

—Com a PSC, som coherents amb el nostre compromís. La conseqüència és que efectivament tenim una dissensió, greu en aquest cas, amb el PSOE. Per tant, si em permet, la construcció no és "Vostès, que han trencat amb el PSOE". No. És "Vostès, que han estat coherents amb el seu compromís amb els electors"... Això ha provocat una dissensió. No només al PSC. També és el cas de les Balears, Euskadi i altres federacions. Estic convençut que, si baixéssim a altres

nivells d'organització dins el partit, això aniria eixamplant-se fins a ser àmpliament majoritari entre la militància del Partit Socialista.

—Tindrà conseqüències...

—Evidentment, i nosaltres en som conscients. Afectarà la nostra relació amb el PSOE. El nostre adversari ideològic i polític és el Partit Popular. Òbviament, per les retallades de drets i de llibertats i per la forma de governar, però també per un valor afegit, que és el conflicte polític i institucional que tenim a Catalunya en aquests moments, del qual el senyor Rajoy en persona té una alta quota de responsabilitat. La nostra decisió tindrà conseqüències, que poden passar pel replantejament de la nostra relació amb el PSOE? Doncs, pot ser. Però nosaltres considerem que aquesta és la millor contribució que podem fer al Partit Socialista en el conjunt de l'Estat i també perquè la ròtula que ha estat històricament el PSC pugui funcionar millor en una relació diferent amb el PSOE. De fet, això fa un parell d'anys ja ho va plantejar el senyor Pere Navarro al senyor Alfredo Pérez Rubalcaba. Per les conjuntures electorals aquestes direccions van caure...

—El senyor Navarro no va caure només per la conjuntura electoral. Es va guanyar una forta contestació interna precisament quan va trencar dues vegades la disciplina de vot del PSOE al Congrés en la qüestió del dret a decidir de Catalunya.

—No, no, no. El senyor Navarro renuncia a la primera secretaria després d'uns resultats electorals dolents.

—I aquelles tensions amb el PSOE no el van afectar?

—Aquelles tensions? En positiu. El liderat del senyor Navarro s'establia en termes interns del PSC.

—El seu liderat es va reforçar enfrontant-se al PSOE?!

—Crec que no va acabar el procés que havia encetat, perquè no li va donar temps, que era revisar la relació amb el PSOE. D'altra banda, també estàvem as-

seguts en una taula parlant de com reconfigurar la relació parlamentària. Ja veurem si ara hem d'anar més enllà o no. Pel que fa a la reacció del PSOE, Alemanya ens en dóna un bon exemple. L'SPD quan decideix entrar en la gran coalició fa una consulta interna i un congrés. Malgrat això, hi ha una part dels seus diputats que s'abstenen. Fixi's en el recorregut. Ningú va patir represàlies o va ser castigat perquè els mateixos dirigents de l'SPD van dir que aquells diputats també representaven una part important del seu electorat que no acceptava aquell acord.

—Això, el PSOE ni s'ho planteja...

—Això, la gestora aquesta que hi ha ara...

—El màxim òrgan de govern del PSOE actualment.

—El producte d'una crisi d'un partit, legítim i estatutari, això és cert, que diu que prendrà mesures. Ja ho veurem. Però jo els dic: mirin Alemanya. Mirin Alemanya perquè un partit germà, com és l'SPD, va resoldre bé una situació semblant que implicava una decisió encara més traumàtica o més difícil que la que ha pres ara el PSOE.

—Acabem. Sense bola de vidre, com creu que acabarà el procés sobiranista?

—A mi m'agradaria que acabés amb un pacte i amb una nova relació amb l'Estat, no cal dir-ho. Però temo que el conflicte polític i institucional s'ha fet crònic. Veiem com es reedita, en versió 2.0 o 3.0, un plantejament que no prospera. Haurem d'anar veient també com les parts, les dues parts, modulen les posicions. Ja se'n veuen símptomes. Ja comença a haver-hi missatges per part d'alguns poders de l'Estat, hi ha discursos per part de l'independentisme que plantegen tornar a la pantalla anterior, centrar-se en el referèndum, que crec que hauria de ser fruit d'un acord i no d'un plantejament unilateral per part del Parlament de Catalunya. Es veuen símptomes de reconduir la situació. Ara, em penso que això no té solució a curt termini. •